

Sygn. akt III UK 214/16

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania S. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego i zwrot nienależnie pobranego świadczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt IV Ua (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

2. zasądza od organu rentowego na rzecz S. S. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 czerwca 2016 r., IV Ua (..) Sąd Okręgowy w S. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S. z 27 listopada 2015 r., IV U (...), zmieniający decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. (organ rentowy) z 22 lipca 2015 r., przez przywrócenie S. S. (wnioskodawczyni) prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za wskazany okres i ustalenie braku obowiązku zwrotu świadczenia za ten okres wraz z odsetkami, w ten sposób, że odmówił

wnioskodawczyni prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za wskazany okres, zaś w pozostałej części oddalił apelację organu rentowego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł organ rentowy, zaskarżając go w części obejmującej oddalenie apelacji w pozostałym zakresie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, tj. „czy informacja zawarta w decyzjach organu rentowego przyznających ubezpieczonej świadczenie rehabilitacyjne tj. „Świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty (...) udzielonego na podstawie odrębnych przepisów stanowi pouczenie o braku prawa do ich pobierania w rozumieniu art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r. poz. 121 ze zm.), a w konsekwencji świadczenie rehabilitacyjne otrzymane przez ubezpieczoną jest świadczeniem nienależnym i powinno zostać zwrócone”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organu rentowego wnioskodawczyni wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyrażany był pogląd, że zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny – tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą – tak, aby udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie ułatwiło sądowi

odwoławczemu podjęcie decyzji jurysdykcyjnej co do istoty sprawy, 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście poważne wątpliwości, ze względu na użycie przez ustawodawcę przymiotnika kwalifikującego „istotne”. W sprawie nie występuje więc istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jeżeli ocena sformułowanego przez skarżącego problemu jest jednoznaczna (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2007 r., I PK 220/07, LEX nr 864044). Ponadto, nie można uznać, aby w sprawie występowało zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej przedstawianej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 nr 13, poz. 5).

Sformułowane przez organ rentowy zagadnienie prawne nie spełnia powyższych wymagań, gdyż w sposób jednoznaczny zmierza tylko i wyłącznie do rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu. Rolą Sądu Najwyższego nie jest natomiast działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie spełnia zatem wymagań przedsądu skarga kasacyjna, w której nie wykazano publicznoprawnego interesu jej rozpoznania.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.